

El prelat: "No tinguis por de caminar pel món"

Text de l'homilia de Mons. Fernando Ocáriz pronunciada a la basílica de Sant Eugeni, el 26 de juny de 2018 per a la memòria litúrgica de sant Josepmaria.

27/06/2018

"Tots els qui són guiats per l'Esperit de Déu són fills de Déu." (*Rom 8,14*). Aquestes paraules de sant Pau expressen la màxima vocació a la

qual som cridats: ser fills de Déu. En efecte, està relacionat amb el llibre del Gènesi. En l'origen, l'home va rebre la vida per l'alè de Déu (cfr. *Gen* 2, 4). Jesús ens ha enviat de Déu Pare l'Espirit Sant, que ens porta una existència nova, en la qual podem reconèixer el rostre del Pare i exclamar: "¡Abba, Pare!" (cfr. *Rom* 8,15).

Quantes vegades va meditar sant Josepmaria sobre aquestes paraules que ens proposa la Missa d'avui! Un dia de 1931, va sentir que l'Esperit Sant les havia posat en el seu cor i que brollaven dels llavis mentre estava en un tramvia de Madrid. Ell mateix recorda que, durant molt de temps, va estar repetint pels carrers: "¡Abbà, pare!". El Paràclit va gravar a la seva ànima una nova i més profunda certificació de saber-se fill de Déu i va comprendre el sentit de la filiació divina com a fonament de la vida espiritual. S'obrí davant la

seva mirada un panorama emocionant. ¡Som fills de Déu en Crist!; partíips de l'eterna filiació de l'Unigènit de Déu Pare.

Avui podem preguntar-nos si, com ens suggereix sant Pau, la consciència de ser fills de Déu informa, amara, totes les dimensions de la nostra vida. Considerar freqüentment, amb fe, la nostra filiació divina, ens ajudarà a recórrer amb esperança, cada dia, malgrat la nostra feblesa, el camí cap a la identificació amb Crist, cap a la santedat, com ens diu sant Josepmaria: "Jesús comprèn la nostra feblesa i ens atreu vers Ell, com fent-nos anar sobre un pla inclinat, desitjós que sapiguem insistir en l'esforç de pujar una mica, de dia en dia."(*És Crist Que Passa*, n. 75).

¿Sentim la llibertat i confiança que ens ofereix el ser filles i fills de Déu? Doncs no hem rebut «un esperit

d'esclaus que us faci tornar a caure en el temor» (*Rm* 8,15): la por al fracàs, que de vegades congela els esforços per emprendre noves iniciatives de servei vers els altres; la por a perdre les falses seguretats que donen la comoditat i l'egoisme; la por, en definitiva, a endinsar-nos en aquest mar meravellós de la vida d'oració que promet, juntament amb moltes alegries, una existència de lliurament, en la qual no faltaran «els sofriments del món present» que, no obstant això, «no són res comparats amb la glòria que s'ha de revelar en nosaltres.» (*Rm* 8,18)

El Senyor ens diu com a Pere: «Vés mar endins» (*Lc* 5,4). Que és com si ens digués: confia en la teva veritat més íntima, el ser fill de Déu, i no tinguis por de caminar pel món que, de vegades, es presenta com un mar esvalotat. En efecte, pot ser que les coses no marxin com idealment havíem previst, que a la feina ens

trobem amb el revés en un projecte, que alguna persona estimada doni l'esquena a Déu, que es presentin, en fi, successos inesperats o adversos... i es poden insinuar en la nostra ment les respostes de Pere: «ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem agafat res» (*Lc 5,5*), «Aparta't de mi, Senyor, que sóc un pecador!» (*Lc 5, 8*). En aquests moments, quant ajuda fer una bona estona de pregària, i sentir com realment Jesús també es dirigeix a nosaltres i ens diu "No tinguis por!" (*Lc 5,10*).

El Papa Francesc ens diu a cada un: «La santedat, en el fons, és el fruit de l'Esperit Sant en la teva vida (cfr. Ga 5,22-23). Quan sentis la temptació d'enredar-te en la teva debilitat, enlaira els ulls al Crucificat i digues-li: "Senyor, jo sóc un pobret, però tu pots fer el miracle de fer-me una mica millor» (*Ex. Ap. Gaudete et Exsultate*, n. 15).

L'Esperit Sant ens ensenya a viure com a fills de Déu, i ens impulsa a que ajudem a descobrir aquesta veritat a les persones que trobem en el camí de la nostra vida. Tots escoltem, amb els Apòstols, la veu imperiosa i estimulante de Jesús: «caleu les xarxes per pescar» (*Lc 5,4*). Una pesca, a la qual tots els cristians som cridats: ajudar a moltes persones a secundar l'acció de l'Esperit Sant que, en Crist, els porti a Déu Pare. I això en la vida ordinària: a la família, a la feina, en les relacions d'amistat i de veïnatge... Per exemple, quan els pares i mares prenen en els seus braços a un fill petit que ha caigut i s'ha fet mal, i l'envolten amb el seu afecte, li estan transmetent l'amor de Déu Pare, «del qual -com escriu sant Pau- pren nom tota paternitat en els cels i en la terra» (*Ef 3,15*). En aquests i en molts altres moments, els pares són instrument de les cures del nostre Pare Déu.

També entre amics es pot realitzar aquesta meravella: per exemple, quan s'escolta amb atenció, amb veritable interès i afecte, a algú en dificultat, i se li dóna suport amb oració i, si és el cas, amb un oportú consell, llavors s'està ajudant a recordar que no està sol, que té un Pare en el Cel i germans a la terra.

Per concloure, podem fer pròpia la petició de l'oració que pregarem després de la comunió: «els sacraments que hem rebut en la festa de sant Josepmaria, enforteixin en nosaltres l'esperit de fills adoptius perquè, fidelment units a la teva voluntat, recorreguem amb alegria el camí de la santedat». En aquest camí, trobarem sempre a la nostra Mare, Santa Maria, que ens acompanya.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/el-prelat-
no-tinguis-por-de-caminar-pel-mon/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/el-prelat-no-tinguis-por-de-caminar-pel-mon/)
(06/08/2025)